

קָבֵץ

תּוֹרַת הַנֶּחֱל

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומתקומים, אשר מתוך תנחל נובע מקור הקמה נוכעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקו העדרים, להתחונק בעבודת הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים

*

מענין אכילתם של ישראל ומענין זהירות בממון וזולתו

אשר נאמרו בשלהנות המהורים של

מרן מוהרא"ש שליט"א

בפעדות הקדושות של שבת פרשת משפטים - שנת תשע"ב

ידבר מענין הסגופים שהוא עצת הוצר ועקר העבודה הוא להפך לזכך את עצמו באכילה וכו';
וידבר מענין חמר אפור גולה וזהירות במשא ומתן שלא יבוא לידי גלגול, ושאין דבר בעולם סתם.

יצא לאור לקראת שבת פרשת משפטים תשע"ג

על ידי תלמידי מתיבתא חיכל הקדש

חסידי ברסק

עיר הקדש ירושלים תוכב"א

מאמר

בי תראה חמור שנאף

ליל שבת קדש פרשת משפטים ה'תשע"ב

בליל שבת קדש, בסעודה ראשונה, דבר מוהר"א ש"נ"י דבורים נוראים ונפלאים מאוד על פי דברי רבנו ז"ל בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן סב, מענין אכילתם של ישראל.

פתח ואמר מוהר"א ש"נ"י, כתיב בפרשת השבוע (שמות כג) **בי תראה חמור שנאף רובין תחת משאו וחדלת מעזב לו עזב תעזב עמו, ויש לומר רמז נפלא בפסוק זה, על פי המבאר בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן סב), שעל ידי אכילתן של ישראל נעשה יהוד קדשא בריהו הוא ושכינתיה אפין באפין; עין שם.**

מעלת אכילתם הכשרה של ישראל

בי אכילתם של ישראל קדושים חשובה ויקרה מאוד, וכשאדם אוכל לשם שמים, הינו להיות חזק ובריא לעבודת השם יתברך, ונזהר מאוד בכל מאכליו שיהיו בשרים בתכלית הכשרות, שזה נקרא

"מאכל אחר שנתברר", המזכר שם בדברי רבנו ז"ל, שנתברר המאכל מכל מיני שאלות ופקפוקים של פשרות, אזי יקא על ידי אכילתו, נעשה יחוד בין קדשא ברין הוא ושכינתיה, שמעלה ומדביק השכינה הקדושה השרונה בתוכו, אל מקורה ושרשה שהוא קודשא ברין הוא, שזוהי תכלית הבריאה, להעלות כל גשמיית עולם הזה אל עבודת השם ותברך, ולקשר כל הגשמיית אל רוחניות, וביותר נעשה זאת על ידי אכילה, כי אז כל הדומם והצומח והחי נכללים בתוף אכילתו של האדם, שהוא המדבר, ולכלם יש עליה, ולכן פשאוכל לשם שמים, ומקבל מאכילתו פח לעבוד את השם ותברך בראוי, על ידי זה באה כל הבריאה אל תכליתה ותקונה, ונעשה יחוד גדול בין קדשא ברין הוא ושכינתיה.

צריך לברר מעבודה של תעניות וכו'

ועל פן הקפיד רבנו ז"ל, שלא יקבל אדם על עצמו תעניות אשר לא מבארים בשלחן ערוך, כי פשצם ומרעיב את נפשו, ואינו יודע להשביע אותו, מונע תכלית הבריאה, ועל זה אמרו חכמינו הקדושים (תענית יא ע"ב) האי צורבא מרבנן דיתבי בתעניתא ליכול כלבא שירותא, תלמיד חכם שיושב בתענית, יאכל פלב סעודתו, כי על הפלב בתיב (ישעיה נה, יא): "ותכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה",

וגם הוא אינו יודע להשביע נפשו תיקרה (לקיטוי מוהר"ן חלק א' סימן ג'),
 כי פְּשָׁאָדָם מתענה, מחליש כח גופו, אבל אי אפשר לו לעסק
 בעבודת השם יתברך פְּרִאוי, נמצא שְׁמַחֲלִישׁ גם כח נפשו, ואם בן
 מה פעל זה? וכמאמר הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, "א קליינער לאך
 אין גוף, איז א גרויסער לאך אין די נשמה" (מחר קטן בגוף, נעשה חור
 גדול בנשמה). וזוהי עצת הַיִּצָּר הרע, לְמוֹנְעוֹ מִלְּאֲכַל פְּרִאוי, ועל ידי זה
 לא יוכל לעסק בעבודת השם פְּרִאוי, מה שאין בן פְּשָׁאָדָם אוכל
 ושוטה פְּרִאוי, וכן נזהר לישון בפּי שְׁצָרִיף לו, אִזִּי יש לו כח לעסק
 בעבודת השם יתברך פְּרִאוי, וכמאמר הצדיקים, "בְּאֲכִילַתְכֶם בֵּן
 עבודתכם", ואז מעלה כל גְּשָׁמִיּוֹת עוֹלָם הַזֶּה אֶל עֲבוֹדַת הַשֵּׁם
 יתברך.

מעלת ויקרת אכילת שבת

ויותר נאמר זאת על אכילת שבת, כי צְרִיכִים לְהַרְבּוֹת בְּאֲכִילַת
 שבת בשמחה עצומה, כי אכילת שבת פְּלֵא קִדְשֵׁי, פְּלֵא אֱלֻקוֹת,
 ועולה למקום אחר לְגַמְרֵי מְאֲכִילַת יְמוֹת הַחֹל (לקיטוי מוהר"ן חלק א' סימן
 ג'ז), וְרַבְּנוּ ז"ל רָצָה שְׁנֹאכַל הַרְבֵּה בְּשַׁבַּת קִדְשֵׁי, וְשֶׁנֶּכְבֵּד אֶת הַשַּׁבַּת
 בְּכָל מִינֵי מַעֲדָנִים (תני מוהר"ן סימן לב), פי על ידי אכילת שבת שְׁחִיא
 אֱלֻקוֹת מְפֹשֵׁי, נַעֲשֶׂה יְחוּד נְפִלָא בֵּין קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא וְשְׁכִינְתָּיה,

ואדם ממשיך על עצמו קדושה גדולה, ולכן צריכים לרחם מאוד על בשר הגוף, ולהודיע לו מהארת הנשמה (לקושי מותר"ן חלק א' סימן כב), הינו להאכיל הגוף כראוי בין בשבת ובין בימות החול, כל זמן לפי ענינו, ולכן באכילתו לעבד את השם יתברך, ובזה זוכה להעלות גשמיית הבריאה אל השם יתברך, ולהביא כל הבריאה אל תקונה ותכליתה.

הרעיון לסגף את הגוף הוא מעצת היצר

ויש לומר, שכל זה מרמז בפסוק של פרשת השבוע - פי תראה חמור שונאך רובין תחת משאו. 'חמור' - מרמז על חמירות הגוף, ו'שונאך' - שהוא היצר הרע שהוא שונא אותך, הוא רוצה לפתות אותך, שהגוף שלך רובין תחת משאו, שמשא הגוף יותר מדאי קשה וכבד בשבילה, ולכן יותר טוב שתתחיל לצום, ולסגף אותו, ומפתה אותך - וחדלת מעוב לו, שתתחיל מלעזר לגוף שלך ומלתת לו אכל כראוי, אבל תדע שזו עצת שונאך, שהוא היצר הרע, שמומן רשות לרגליה, כדי שתחלש כח גופך ולא תוכל לעבד את ה', ולכן מזהיר הפסוק **"עוב תעוב עמו"** שתשתדל לעזור לגוף שלך בכל מיני אפנים, ותאכל הרבה לשם שמים בין בשבת ובין בחול, ותקים את הפסוק (משלי כה, כא): **"אם רעב שונאך האכילהו לחם"**, אם

שׁוֹנְאָד רֹצֵחַ לְהַרְעִיב אוֹתָךְ, כְּדֵי לְכַסֵּל אוֹתָךְ מֵעֲבוֹדַת הַשֵּׁם
יְתַפְרֵד, אֲדַרְבֵּה, הַאֲכִילְהוּ לֶחֶם, וְתֹאכַל הַרְבֵּה לְשֵׁם שְׁמִי, כִּי עַל
יְדֵי שְׁיִתְיָה לָךְ גּוֹף חֲזָק וּבְרִיא, תּוּכַל לְעַבֵּד אֶת הַשֵּׁם יְתַפְרֵד כְּרֵאוֹי,
וְיִתְיָה נַעֲשֶׂה יְחִיד גָּדוֹל בֵּין קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ בְּכָל
הַעוֹלָמוֹת.

וְהַשֵּׁם יְתַפְרֵד יִזְכְּנוּ לְהַגִּיעַ לְקִדְשַׁת הַאֲכִילָה בְּאַמְתּוֹ, וְנִזְכֶּה לְהַעֲלוֹת
כָּל גְּשָׁמֵי־הַבְּרִיאָה אֶל עֲבוֹדַת הַשֵּׁם יְתַפְרֵד, עַדִּי נִזְכֶּה לְעֲלוֹת
וְלִהְיוֹת בּוֹ יְתַפְרֵד לְגַמְרֵי, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן.

מֵאֲמַר

וְאֵלֶּה הַמּוֹשֶׁפֶטִים אֲשֶׁר תָּשִׂים לְפָנֶיךָ

סְעוּדָה שְׁלִישִׁית פְּרִשַׁת מוֹשֶׁפֶטִים ה'תשע"ב

בְּסְעוּדָה שְׁלִישִׁית, סְעוּדַת רַעְוָא דְרַעְוִין, דְּבַר מוֹהֲרָא"ש נ"י
דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד עַל פִּי דְבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בְּלִקּוּטֵי
מוֹהֲר"ן חֲלֵק א' סִימָן ר"פ חֲמֻדָּבֵר מוֹמְשָׁא וּמְתָן בְּאַמוּנָה; עֵינֵי שָׁם.

נקמת התורה הקדושה בפוגמים בה

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רבנו ז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר על פסוק נקודת שבתורה זו של רבנו ז"ל), דע! מי שצריך לדון לפני דינים בדין תורה – זה לו ענין ונקמה שתורה נוקמת בו, כי באמת כל המושא ומתן הוא תורה, כי למשל, הדין המחליף פרה בחמור הוא תורה, ומכל שכן בפעושים הדבר בעצמו, הוא בודאי תורה, (וכמו שמספרין כל זה בשם הבעל שם טוב, זכרנו לברכה), ועל כן בפעושים מושא ומתן, צריך שיקשר מחשבתו רק בהתורה והדינים המלכיים שם.

ומי שעוקר המושא ומתן מן התורה, ונופל אל המושא ומתן בעצמו, ואינו מקשר מחשבתו אל התורה המלכיש שם, אזי ענישו, שאחר כך הוא צריך לדון בדין תורה, ואזי צריך לחזר ולהביא כל הדברים, וכל המחשבות, וכל העסקים שהיה לו בשעת המושא ומתן, מתחלתו ועד סופו, צריך להביא הכל אל התורה, והיניו שצריך לחזר ולספר הכל לפני הדינים, והם פוסקים על זה דין תורה וכו'; עיין שם כל זאת בדברי רבנו ז"ל.

אין עסק בעולם שאין בו תורה

והסביר מוה"רא"ש נ"י, כי הגה רבנו ז"ל מנלה בתורה זאת גלוי נורא מאד, שבאמת אין שום עסק ומשא ומתן שלא תהיה בו תורה, ושלא תתנגד על ידו אמתת מציאותו ותברך, כי בכל פרט ופרט של עסק ומשא ומתן, יש הלכות ודינים הקשורים אליהם, וצריכין לזהר ולדקדק מאד שלא יעבור עליהם, כי הם תורה ממש, כגון למשל, מי שמנהל חנות, ומוכר דברים במדה ובמשקל, צריך לדקדק מאד בכל הלכות משקלת, שלא יטעה את הקונים באיזה דבר, וכן העוסק בכספים, צריך להזהר מאד בכל הלכות לזה ומלזה ורבית, וכן בשאר כל העסקים.

גם בעלי העסקים צריכים ללמוד השון משפט

ובזה עולה ושגבה מעלת העוסק במשא ומתן על מי שלומד בבית המדרש לבד. כי מי שלומד ההלכות לבד, אף על פי שזה בודאי מעלה גדולה, כי כל ידיעה במשפטי התורה היא הצלחת הנפש (ספר המדות אות לפוד סימן י), אבל יתכן, שכל ימי חייו, לא יבא לידי נפיון ואפשרות לקיים את ההלכות בפעל ממש, כי אין לו עסקים כאלו, ואם תיהא בא לידי נפיון, מי יודע אם תיהא עומד בנפיון פראוי, אבל מי שעוסק במשא ומתן, תרי בא לידי נפיון בכל יום ממש.

ובְּאֲשֶׁר שׁוֹמֵר דִּינֵי וּמִשְׁפָּטֵי הַתּוֹרָה כְּרֵאוּי, הֵרִי מְקִיִּים אֶת הַתּוֹרָה בַּפֶּעַל מִמֶּשֶׁן, וּבִוְדָאֵי מַעְלַתּוֹ גְּדוּלָּה וְנִשְׁגָּבָה מְאֹד, וְלִכֵּן אֲנָשִׁים שְׁעוֹסְקִים בְּמִשְׁאָ וּמִתֵּן צְרִיכִים לְקַבֵּעַ עֵתִים לַתּוֹרָה, וְלִלְמַד אֶת כָּל הַהֲלָכוֹת הַשְּׂיִכּוֹת לְמִשְׁאָ וּמִתֵּן שְׁלָהֶם, וְלִהְיוֹת בְּקִיָּאִים בָּהֶם מְאֹד, וְלֹא יִתְחַמְּקוּ לִזְמַר שְׁתַּלְּמוּד רַק לְרַבָּנִים וְלְדִיָּנִים שְׁפוֹסְקִים הַדִּין תּוֹרָה, אֲדַרְבָּה, צְרִיכִין לְלַמֵּד כָּל הַהֲלָכוֹת הַיָּטִב כְּדֵי שֶׁלֹּא יִצְטָרְכוּ לְבוֹא לְדִין תּוֹרָה, עַל יְדֵי שִׁיבְשֵׁלוֹ בְּאִיזוֹ הֲלָכָה שֶׁלֹּא שָׁמְרוּ עָלֶיהָ בְּתוֹךְ הַמִּשְׁאָ וּמִתֵּן, רַק יְקַדִּימוּ רְפוּאָה לַמַּכָּה, וּבִכַח הַתּוֹרָה יִהְיוּ נִשְׁמָרִים מִכָּל מִינֵי מַכְשׁוֹלוֹת, וְכָל הַמִּשְׁאָ הַמִּתֵּן יִהְיֶה בְּאִמּוּנָה וּבְיִשְׁרוֹת גְּדוּלָּה.

גַּם בְּעִסְקִים צְרִיף לְהִיּוֹת בְּדַבְּרוֹת הַבוֹרָא

וְנִהְיוּ מִחֵ שְׂרַבְנוּ ז"ל אֹמֵר, שְׁמִי שְׁצַרְרִיף לְדִין לְכִנֵּי הַדִּינִים בְּאִיזָה דִּין תּוֹרָה, זֶה נִקְמָה שֶׁהַתּוֹרָה נִזְקָמָת בּוֹ, כִּי אָדָם צְרִיף לְקַשֵּׁר מִחֵ מִחֲשַׁבְתּוֹ אֶל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא תְּמִיד בְּכָל עֵת, אֲפִלּוּ בְּתוֹךְ הַמִּשְׁאָ וּמִתֵּן, כִּי מִצּוֹת (דְּבָרִים י, ט): "וְכֹו תִדְבָּק" שְׂיִכֵּת בְּכָל אָדָם וּבְכָל עֵת, אֲפִלּוּ בְּשַׁעֲהַ שְׁעוֹסֵק בְּמִשְׁאָ וּמִתֵּן, כִּי אֵף עַל כִּי שְׂאִינָה דוֹמָה דְּבִקּוֹת הָאָדָם לְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשַׁעֲתַ לְמוֹד תּוֹרָה וְתַפְלָה, כְּמוֹ דְּבִקּוֹתוֹ בְּשַׁעֲתַ מִשְׁאָ וּמִתֵּן, אֲבָל גַּם בְּשַׁעֲתַ מִתֵּן וּמִתֵּן צְרִיף לְהִיּוֹת

דבוק אל התורה וההלכות שיש בכל העסקים שעושה, ואם בן גם אז הוא דבוק אל הקדוש ברוך הוא, ונחשב כמו למוד פשטי אריתא, שהוא כמו שנה וניחא להמוחין בשחם מתינגעים מלמודי עמקי התורה וסודותיה, כמו בן משא ומתן באמונה, נחשב כמו שנה וניחא להמוחין בשחם מתינגעים משאר עבודותיו הקדושות, ועל ידי שפנה כל עסקיו על פי דיני ומשפטי תורה, המוחין שלו מתחדשין בתוך האמונה, ומקבל על ידם היות חדשה (לקיטי מותרין חלק א' סימן לה).

התורה נוקמת במו שמפסיק מהדבקות בעת העסק

ועל בן אם נתק מוח אדם מהקדוש ברוך הוא בשעת המשא ומתן חם ושלום, ומזה נגרם שעבר על איזה דין ממשפטי התורה, עד שקראו אותו לדון תורה על זה, זו נקמה שהתורה נוקמת בו על שעקר עצמו מפנה בשעת המשא ומתן, ועכשו בשבא לפני הדינים, וחזור ומפרש לפניהם כל פרט ופרט של העסק, על ידי זה חוזר ובא אל הדעת והשכל, שיש בכל פרט של המשא ומתן דיני התורה וההלכות, ועל ידי זה נתקן כל מה שפגם.

צריה ללמד החלכות להציל מנזל

ולכן על כל אדם להזדרז מאוד ללמד החלכות ומשפטי התורה על בורים, ובפרט החלכות השייכות אל המשא ומתן שלו, כי על ידי זה יהיה נשמר מפל רע בזה ובכא לנצח, כי מי שעובר על החלכות התורה, ונכשל בגנבות ובגזלות, ומרמה את הבריות, חס ושלום, יצטרך לשלם מחיר כבד על זה, כי הגנב משלם כפל, וטובח ומוכר משלם תשלומי ארבעה וחמשה, ואם אין אדם משלם בגלגול זה, יצטרך לשלם בגלגול אחר, חס ושלום, ואין ענש קשה כענש הגלגול, רחמנא ליצלו, ולכן למה לאדם לפגם לספק ענשים קשים ומרים כאלו, יותר טוב ללמד החלכות ומשפטי התורה, וליזהר בהם כראוי, ועל ידי זה יהיה נשמר מפל רע, ויהיה חיים טובים ומתוקים בזה ובכא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

הדין צריה להזהר מדין מרמה

וקשר מזהרא"ש נ"י את הענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה פתיב (שמות כא), ואלה המשפטים אשר תשים לפניכם, ואיתא בכעל הטורים ואלה המשפטים אשר סופי תבות מר"ה, שנצטוו על הדינים במרה, ואלה המשפטים אשר תשים

סופי תבות מרמ"ח, שאם יבוא דין מרמה לפני תדין, יחקר ויודרש כדי להוציאו לאמתו, עין שם.

הענין הגדול של מי שהוא רמאי בעסקים

והנה יש לומר בפשטות ברמזי סופי תבות אלו מר"ח מרמ"ח, על פי דברי רבנו ז"ל הנ"ל, שמי שמרמ"ח את הבריות רחמנא ליצלן, ומסית דעתו מן השם יתברך בשעת משאו ומתנו עם הבריות, כי נדמה לו שאין למשא ומתן שום קשר ושיכות אל עבודת השם יתברך, איש כזה מר"ח תהיה לו באהרונה, רחמנא ליצלן, כי יצטרך לבא בגלגול לשלם כל אשר נגב וגזל, ולא הרויח מפל עסקיו כלום, וכמבאר היטב בזהר הקדוש בפרשת השבוע (ריש פרשת משפטים), על הפסוק ואלה המשפטים אשר תשים לפניך, תרגום, ואלין דיניא דתסדר קדמיהון, אלין אינון סדורין דגלגולא, עין שם.

סודות הגלגול המבארים בפרשה זו

כי רב פרשת השבוע מדברת מן ההלכות שבין אדם לחברו, בדיני ממונות ובדיני נזיקין ובהלכות שומרים ובהלכות עבדים וכו', ולפעמים אין הדבר מובן על פי פשטות כלל, לפיה אדם זה נעשה עבד לאדם זה, ולפיה איש זה נגב על ידי איש זה, או לפיה שורו או

בורו של פלוני הויק את פלוני, אבל באמת יש בכל דברים אלו סודות ורזי הגלגול, ואולי בגלגול הקדם היה הספור בדיוק ההפוך, ועכשו הצרכו לבוא לתקן, ואם לא יזתרו גם עכשו בכל החלכות בתכלית הדקדוק, ויוסיפו מרמה על מרמה חס ושלום, אזי מרה תהיה להם באחרונה רחמנא ליצלן, כי יצטרכו לבוא בגלגול עוד הפעם רחמנא ליצלן, ולכן צריכין לזהר בכל זה מאד, ויקימו דברי הפסוק פשוטו כמשמעו, ואלה המשפטים אשר תשים לפניכם, שיהיו כל הלכות ומשפטי התורה מנחות לפניכם בשלחן הערוך ומוכן לאכול לפני האדם (כמו שפרש רש"י ז"ל), ואז לא יצטרכו לבוא לידי כל הענשים האלו, ויהיו חיים טובים ונעימים באמת.

מעלת הזהר הקדוש של פרשת משפטים

ויש לדעת, שזהר הקדוש של פרשת השבוע, מבארים דברים נוראים ונפלאים מאד המעוררים לב האדם לדבקות השם יתברך, כי בזהר הקדוש בתחלת הפרשה (דף צד ע"ב) מזכר המאמר הנורא של רבי שמעון, שלפי יגיעת וטרהת האדם בעבודת השם יתברך, בן נתן לו בכל פעם חלקי נפש רוח נשמה חיה יהודה שלו, עד שזוכה להפיל בו יתברך לגמרי.

וְכִמּוֹ דְאֵיתָא שָׁם: בַּר נִשְׁ פִּד אֲתִילִיד – יְהִיבִין לֵיה נִפְשָׁא וְכוּ' (בְּשַׁנְדִּילד
 בְּן אָדָם נוֹתְנִים לוֹ נֶפֶשׁ וְכוּ'), זְכָה יִתִיר יְהִיבִין לֵיה רוּחָא וְכוּ', זְכָה יִתִיר
 יְהִיבִין לֵיה נִשְׁמָתָא וְכוּ' (זְכָה יוֹתֵר נוֹתְנִים לוֹ רוּחַ וְכוּ', זְכָה יוֹתֵר נוֹתְנִין לוֹ נִשְׁמָה
 וְכוּ'), זְכָה יִתִיר – יְהִיבִין לֵיה נִפְשָׁא בְּאַרְח אַצִּילוֹת, מִסְטָרָא דְבַת
 יְהִידָה וְכוּ' (זְכָה יוֹתֵר נוֹתְנִים לוֹ נֶפֶשׁ מֵעוֹלָם הָאַצִּילוֹת, מִצַּד פֶּת יְהִידָה וְכוּ') זְכָה
 יִתִיר – יְהִיבִין לֵיה רוּחָא דְאַצִּילוֹת וְכוּ' וְאַקְרִי בְּן לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 (זְכָה יוֹתֵר נוֹתְנִים לוֹ רוּחַ מֵעוֹלָם הָאַצִּילוֹת וְנִקְרָא בְּן לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכוּ'), זְכָה
 יִתִיר – יְהִיבִין לֵיה נִשְׁמָתָא מִסְטָרָא דְאַבָּא וְאַמָּא וְכוּ' (זְכָה יוֹתֵר נוֹתְנִים
 לוֹ נִשְׁמָה מֵעוֹלָמוֹת יוֹתֵר גְּבוּהִים וְכוּ') עֵינֵן שָׁם דְּבָרִים נוֹרְאִים.

הַמְנַסֵּר הַגָּדוֹל הַיּוֹצֵא מִתּוֹךְ דְּבָרֵי הַחֵזֶק הַקְדוּשׁ

וּמִכָּל זֶה צְרִיבִין לְהַתְעוֹרֵר מְאֹד לְעִבּוּדַת הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, שְׂכַל מַה
 שְׂאָדָם מִשְׁלִים אֶת עֲצָמוֹ, הֵן בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה, שְׁלֹמֵד כָּל הַלְכוֹת
 וּמִשְׁפָּטֵי הַתּוֹרָה, וְהֵן בְּתַפְלָה וּבְהַתְבּוּדוֹת לְהַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, וְהֵן
 בְּקִיּוֹם הַמִּצְוֹת, הֲרִי מִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ אִזְרוֹת נִשְׁגָּבִים מִצַּד נִפְשׁוֹ
 רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ, וְעוֹלָה וּמִתְדַבֵּק בְּאֵזֶר הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְאֵז פּוֹטֵר
 מֵעַל עֲצָמוֹ כָּל מִינֵי עֲנָשִׁים קָשִׁים וּמְרִים, וְזוֹכָה לְהַתְעַנֵּג עַל נַעַם זֵיו
 הַשְּׂכִינָה, אֲשֶׁרֵי לוֹ וְאֲשֶׁרֵי חֶלְקוֹ.

הלמוד שלומדים מענין 'ספא דמשפטים'

וכן מבאר עוד בזוהר פרשת השבוע (דף צה ע"א), ספור נפלא מרבי
 היא ורבי יוסי שנפגשו ביחד באכסניא אחת, ואמר רבי יוסי לרבי
 היא, ששמח מאד על שזכה לקבל פני רבי היא, שהוא פני השכינה,
 כי מקדם כשתיה בדרך, פגע בזמן אחד סוחר, שהצטרע ממנו מאד,
 כי שאל אותו כל הדרך שאלות וחידות מוזרות, מי הוא הנחש
 הפורח באויר, ולמה בין כך ובין כך יש מנוחה לנמלה אחת
 השוכנת בין שני הנחש? ומי הוא הנשר שמקנן באילן שאינו אילן
 וכו', כמה מיני שאלות מפלאות, ומכל זה נצטרע רבי יוסי מאד, כי
 חשב שהם דברים של מה בכך, ואמר לו רבי היא שיקרא את הנזק,
 ויבדקו אותו, אולי יש סודות ורזין עלאין טמונים בתוך דבריו,
 והביאו אותו, וגלה להם רזין וסודות עלאין, ובפרט בסודי הגלגול,
 ונקראים דברים אלו "ספא דמשפטים", עין שם. הרי שאין שום
 דבר בטל בעולם!

צריך להתאמץ ולגלות את הפנימיות שבכל דבר

ולפעמים נדמה לאדם שישומע דברים בטלים, ודברים של מה בכך,
 אבל אם יטה אָזְנוֹ אֲלֵיהֶם היטב, ישמע מהן סודות ורזין עלאין,
 ולכן צריכין להתאמץ ללמוד דיני ומשפטי התורה על בורין, וכן

לְהַתְפַּלֵּל וּלְהַתְבַּוֵּד הַרְבֵּה עִמּוֹ יִתְפַּרֵּךְ שְׂיִזְכֶּה לְמִצּוֹא אֶת הַפְּנִימִיּוֹת
בְּכֹל מַה שְּׁלֹמֵד, וְאִזּוֹ יֵאִירוּ עֵינָיו בְּאֹר הַשְּׂכִינָה תְּקַדּוֹשָׁה, וְיִחַיֶּה
חַיִּים טוֹבִים וְנִצְחִיִּים בְּאַמֶּת.

וְהַשֵּׁם יִתְפַּרֵּךְ יִזְכֵּנוּ לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה לְשִׁמּוּהָ, וְלְמִצַּא רוּחַנִּיּוֹת אֶלְקוֹתָיו
יִתְפַּרֵּךְ בְּתוֹדַת הַתּוֹרָה, עַדִּי נִזְכֶּה לְעֹלֹת וּלְהַפְּלֵל בּוֹ יִתְפַּרֵּךְ לְגַמְרֵי
מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן.

